

indtaget; men naar de politiske Forhold, som de ligger herhjemme og ude, er, som de er nu, vil vi gaa med til at skaffe Staten de absolut nødvendige Indtægter. Andet og mere har ingen Ret til at lægge ind i disse Skattelove. Som jeg sagde før, hører man stadig det Raab, at Regeringen kommer for sent med sine Foranstaltninger og Lovforslag, og det gjaldt ogsaa Forslaget om Jernbanetaksterne. Men saa meget mere maa det da undre, at netop det 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) og det 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) beklager sig over, at man vil jasko for stærkt med disse Lovforslag. Det synes i Virkeligheden ikke at haste for de ærede Medlemmer, men snarere at gælde om at trække Tiden noget længere ud. Det forekommer mig dog, at naar man mener, man kommer for sent, skal man vogte sig for at komme endnu senere. Jeg forstaaer i alt Fald ikke Logikken i, at Regeringen baade kommer for sent og kommer for tidligt med sine Lovforslag og Foranstaltninger. Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds talte om, hvor generende disse Lovforslag var for de handlende og de producerende. Ja, desværre er Forholdene jo saaledes. Men hvis man tror, at det kun er de handlende og producerende i Byerne, der har Gene og Ulejlighed, tager man bitterlig fejl. Der er i Virkeligheden ingen Grænser for, hvad man ude paa Landet maa gøre for at bringe Orden i Forholdene. Den ene Gang gaar man rundt og tæller Kreaturer, saa skal man tælle Høns, opgøre Beholdningerne, opgøre Arealet. Jeg anser dog alt dette for at være bydende nødvendigt for at faa at vide, hvorledes vi sidder i det i Øjeblikket, da Tilfælslerne snart hører op udefra, og hvor alle Forhold er forrykkede. Jeg havde for øvrigt Følelsen af, da det ærede Medlem begyndte med at tale om, hvor urimeligt det var med alle disse Foranstaltninger, at det ærede Medlem var en stærk Modstander af den indirekte Beskatning. Det ærede Medlem sagde jo samtidig, at Vinskatten var et direkte Slag mod de handlende. Men kommer man saa med de direkte Skatter, siger de ærede Medlemmer, at det er noget af det værste, der overhovedet findes. Og kommer man med de indirekte Skatter, siger man, at det er dog noget forfærdeligt noget. Jeg kan ikke rigtig forstaa Logikken i de Herrers Standpunkt. Jeg forstaaer ikke, hvad man da vil sætte i Stedet, hvis man ikke vil ind paa den Beskatning, som der her er Tale om, og heller ikke ind paa

den direkte Beskatning. Dog var man, saa vidt jeg forstod, villig til at være med til at hjælpe Statskassen over dens Vanskeligheder i Øjeblikket. Det er jo muligt, at man i Udvalget kan faa nærmere Forklaring paa, hvorledes man har tænkt sig at gøre dette, og jeg skal derfor her afholde mig fra videre polemiske Bemærkninger og blot anbefale de foreliggende Forslag til velvillig og hurtig Behandling.

Hey: Da vi for ikke længe siden her i Salen drøftede Lovforslaget om Udstedelse af Gældsbeviser, kom jo alle, der talte om denne Sag, ind paa ganske kort at berøre de Skattelove, der den Gang var for i Folketinget, og som nu er her til første Behandling i Dag. Jeg udtalte da paa min Gruppes Vegne, at vi i Princippet kunde antage disse Skattelove, men med Hensyn til Enkelthederne maatte vi dog forbeholde os nogle Ændringer. Nu hørte jeg, at den sidste ærede Taler ikke kunde forstaa Logikken i dette, at man accepterede Forslagene i Princippet, men krævede Ændringer i Enkelthederne eller kritiserede Enkelthederne. Jeg vil imidlertid sige, at er der noget Sted, hvor Logikken brister, turde det dog være hos det ærede Medlem.

Det, der her kræves, er jo ganske overordentlig store Beløb. Jeg kan tiltræde den højtærede Ministers Udtalelser om Nødvendigheden af at have rigelige Midler, en Opfattelse, der ogsaa blev tiltraadt af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard). Det maa jo nemlig erindres, at selv om det Fredshaab, der nu næres af nogle, skulde gaa i Opfyldelse, hører Vanskelighederne for Staten paa ingen Maade op. Vi maa ingenlunde være den Tro, at fordi maaske Juleklokkerne bliver til Fredsklokker, er vi dermed ude over Vanskelighederne. Det kan da være, at den Ende, der er tilbage, er meget længere, end man tænker sig. En Række af de Foranstaltninger, der er truffene under Krigen, og en Række af de Udgifter, vi har været nødt til at bevilge, kommer vi ikke af med lige straks. Endnu i lang Tid vil der være lukket for det private Initiativ, for den personlige Frihed til at handle og gøre, hvad man anser for det naturligste paa det økonomiske Omraade. Men alligevel vil jeg haabe, at naar vi nu her gaar med til en saa kraftig Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, at dens Midlertidighed da ikke maa blive alt for varig, og at man, naar Tiderne bedres, ikke fortsætter med denne